

Reactie op Consultatiedocument Duurzaamheid in energietoezicht

Maya van der Steenhoven, directeur AHA Energy

ACM/DE/2013/205227

Vraag 1: Bent u het eens met de door ACM gehanteerde reikwijdte van het begrip duurzaamheid in de context van haar sectorspecifieke toezicht op basis van de Electriciteitswet en de gaswet?

Ja, met de toevoeging dat besparing minstens even zwaar dient te wegen in het toezicht als duurzame opwekking.

Vraag 4 Kunt u gemotiveerd aangeven in hoeverre u de visie van ACM met betrekking tot tariefregulering van de netbeheerder in relatie tot duurzaamheid onderschrijft?

De visie van ACM ten aanzien van tariefregulering van de netbeheerder in relatie tot duurzaamheid onderschrijf ik deels. In de thema's 1, 2 en 3 worden goede zaken naar voren gedragen die aandacht verdienen. De hier gestelde zaken zouden echter moeten worden aangevuld met een nadere visie op de bestaande decentrale praktijk. Het voor de netbeheerder uitgevoerde onderzoek naar decentrale initiatieven biedt hiervoor veel handvatten. Zie <http://www.netbeheernederland.nl/nieuws/nieuws-detail/?newsId=5e4afc8d-a928-40cd-81b8-7a89d749674c>

Er zijn een aantal zaken die van belang zijn voor ACM in de toekomst en waar haar visie op zou moeten aansluiten:

1. De vraag naar nieuwe of aangepaste aansluitingen zal in de nabije toekomst sterk toenemen, gezien het aanzienlijke aantal decentrale collectieven dat plannen heeft voor kleinschalige wind- en zonprojecten. Het lijkt erop dat de voorstellen voor nieuwe regelgeving voor de verlaagde energiebelasting (EB) tarief bij opwekking voor de meter deze aantallen nog verder zullen doen toenemen. Het verdient aanbeveling om de wetgeving te moderniseren en aan de nieuwe werkelijkheid aan te passen.
2. Verduurzaming en besparing leidt tot een ander gebruik van het net. Dit veranderde gebruik beslaat verschillende aspecten zoals het toetreden van nieuwe spelers tot de energiemarkt en het gebruik van het net (zowel gas als elektriciteit) als backup voor eigen opwekking. Dit leidt tot de behoefte naar:
 - Meer inzichtelijke tariefstructuur (met name voor grootverbruikers)
 - Flexibele Transportdiensten-benadering
 - (Voor)financiering aansluitkosten
 - Een tweede aansluiting of administratieve oplossing voor verschillende leveranciers op één WOZ object)

Uit het onderzoek De Proeftuin Decentrale Duurzame Collectieven: energieke burgers, duurzaam decentraal en de betekenis voor de netbeheerders en netbeheer'. Verwijs ik voor onderbouwing van het voorgaande naar de volgende passages:

Meer inzichtelijke tariefstructuur

Het huidige tariefsysteem is ontworpen door en voor een beperkt aantal experts en specialisten. Netbeheerders zien zich nu geconfronteerd met nieuwe toetreders oftewel lokale initiatieven met andere behoeften en kennisniveaus. Deze nieuwe klant heeft behoefte aan inzichtelijke voorwaarden en tarieven.

Voor de gemiddelde verbruiker is de bestaande tariefstructuur te ingewikkeld. Dit kan duidelijker een eenvoudiger. Voor **transporttarieven** geldt bijvoorbeeld het volgende:

- Het tarief van kleinverbruikers is opgebouwd uit vijf kostencomponenten: het vastrecht, meterhuur, capaciteitstarief, periodieke aansluitvergoeding en systeemdienst. De eerste twee zijn voor iedereen hetzelfde, de laatste drie zijn afhankelijk van de *grootte* van de aansluiting. Dit zijn vaste tarieven die dus niet afhankelijk zijn van het daadwerkelijk verbruik of de piekbelasting. Dit betekent dat het ook eenvoudig mogelijk is één duidelijk tarief te hanteren per grootte van de aansluiting. Dit sluit ook aan bij de transparantievereisten voor leveranciers waar is voorgeschreven om te werken met “all-in” tarieven. Het is alleen relevant voor een klant om de afzonderlijke componenten van zijn tarief te kunnen zien, als hij hier invloed op uit kan uitoefenen¹.
- Het tarief voor grootverbruikers is opgebouwd uit vaste en variabele onderdelen: één tarief is afhankelijk van het vermogen (de *grootte*), één van het maximaal gebruikte vermogen (piekbelasting in kW) en drie van het daadwerkelijk verbruik (in kWh). Onder de grootverbruikers zitten scholen, gemeenten, kantoren en cultureel maatschappelijke instellingen. Het ontbreekt hen aan kennis om met een dergelijke tariefstelling om te gaan. Ook voor de meeste lokale initiatieven is dit een brug te ver. Juist omdat in dit tarief componenten zitten die je kunt beïnvloeden door energiebesparende maatregelen en gedragsveranderingen, is dit jammer. Ook hier geldt dat een vereenvoudiging van de structuur tot meer inzicht leidt.

Enmalige aansluitvergoeding	€ 3.470,00 (zonder extra kabel)
Periodieke kosten:	
Periodieke aansluitvergoeding	€ 39,05 per jaar
Vastrecht	€ 18 per jaar
Vergoeding transportvermogen	€ 22 per KW per jaar (op basis van maandelijks piekgebruik)
Vergoeding verbruik grootverbruik	€0,0114 per kWh
Blindtarief	€0,0083 per kWh
Systeemdiensten	€0,00111 per kWh

Figuur 8: Voorbeeld van tarievenstructuur grootverbruiker (> 3 x 80 A t/m 3 x 125 A) indicatief in euro's

¹ Een veel gebruikt voorbeeld in dit geval is het potje pindakaas in de winkel. Als je in de winkel steeds de transportkosten, pindakosten, fabrikage en marketing bij elkaar moest optellen per product zou je met een rekenmachine de winkel in moeten om te weten welke de goedkoopste is.

Er is behoefte aan meer duidelijkheid over de aansluittarieven. In de praktijk blijkt het lastig om inzicht te krijgen in de **kosten voor een nieuwe aansluiting** en voor een wijziging van een bestaande aansluiting.

De huidige aansluittarieven en tariefstructuren staan in het teken van kostenoriëntatie, waardoor er een sterke koppeling is met de techniek. In het kader van de reguleringsmethodiek is dit begrijpelijk, maar het is niet in het belang van de verbruiker. Aangeraden wordt om dit systeem te herzien in het licht van de nieuwe behoeften.

Flexibilisering van bestaande aansluitingen (afnemers)

De gemiddelde klant heeft weinig kennis van het 'eigen' energieverbruik, laat staan dat ze weten wat piekbelasting is en dat dit bepalend is voor de grootte en daarmee de kosten van de aansluiting. Met behulp van een slimme meter kan worden nagegaan of het werkelijke verbruik- en piekbelastingpatroon past bij de bestaande capaciteit van de aansluiting. Voor een afnemer blijkt deze informatie lastig te verkrijgen. Ook ontbreekt de kennis over alternatieve mogelijkheden. Als met een kleinere aansluiting volstaan kan worden, zijn hiermee kosten te besparen. De aanneming is dat veel aansluitingen op dit moment te ruim bemeten zijn, of dat deze situatie zich gaat voordoen als gevolg van energiebesparingsactiviteiten.

Dit 'maatwerk systeem' sluit aan bij de experimenten in de proeftuinen die meer op de toekomst gericht zijn. Hier wordt geëxperimenteerd met het beïnvloeden van de vraag van de verbruiker – met slimme ICT systemen en prijsprikkels - om zo toekomstige investeringen in verzwaring van het net te voorkomen. Feitelijk biedt de bestaande tariefstructuur al mogelijkheid voor gerichte prijsprikkels, namelijk het capaciteitstarief (kleinverbruiker) en onderdelen van het transporttarief (grootverbruiker). Deze tarieven zijn afhankelijk van het piekverbruik van de verbruiker en soms ook van het verbruik. Het is dus mogelijk om ook op transportkosten te besparen indien er slimmer met energie wordt omgegaan (o.a. *peakshaving*). Deze 'prijsprikkels' worden nog onvoldoende ingezet.

Meer inzicht in mogelijke kostenreducties kan leiden tot aanvragen voor meer maatwerk in de aansluitingen. Het is mogelijk op verzoek van de klant de bestaande fysieke aansluiting te veranderen. Aanpassing kan echter een kostbare zaak zijn en zal in de meeste gevallen ook niet opwegen tegen de beoogde kostenreductie.

Een **flexibele transportdienst** kan uitkomst bieden.

Een 'aansluiting' wordt nu gezien als een infrastructuur 'product' met een bepaalde fysieke grootte (3x 80A of 3x 25 A). Een klant zou ook kunnen betalen voor 'transportdiensten' in plaats van voor een bepaalde aansluitingsgrootte. Een (gratis) administratieve wijziging van het afgenomen vermogen van het contract zal sneller worden overwogen dan een daadwerkelijke fysieke aanpassing van de aansluiting. Ook omdat het mogelijk is dit eenvoudig weer terug te wijzigen als de situatie verandert.

Uit de gesprekken met decentrale collectieven blijkt grote behoefte te bestaan aan dit type flexibelere contracten. De voorkeur heeft een systeem waarbij de infrastructuur, de fysieke aansluiting los te zien is van het gecontracteerde vermogen of wel de transportdienst. De netbeheerder zorgt voor voldoende capaciteit en rekent de klant af op werkelijk afgenomen vermogen en verbruik.

Dit biedt ook ruimte om nieuwe diensten te ontwikkelen. Vergelijkbaar met de diensten uit de Telecom sector kunnen bijvoorbeeld abonnementen in 'flexibele bundels' worden aangeboden. Bij een hoog verbruik en hoge gecontracteerd vermogen is het abonnement duurder, bij bundeloverschrijding nemen de kosten toe. Als er tijdelijk meer capaciteit nodig is en de bestaande aansluiting dit technisch gezien aankan, kan dit eenvoudig administratief worden verrekend. Ook kan geëxperimenteerd worden met een bonus voor de onderbenutting van de gecontracteerde capaciteit (bundel). Voor alle partijen leidt dit tot meer flexibiliteit.

Dit soort transportdiensten en flexibele bundels zijn alleen mogelijk met een slimme meter, waarmee de daadwerkelijke piekbelasting en het verbruik gemeten kan worden.

Voorbeeld Telecomsector: mobiele belbundels

De telecommunicatiesector heeft in de laatste twintig jaar een ingrijpende transformatie doorgemaakt. Van het denken in termen van infrastructuur 'producten' zoals (telefoon)aansluitingen is men daarnaast ook gaan denken in 'diensten'. Enkele jaren geleden betaalde men bij de telefoonaanbieder nog voor de aansluiting en was de telefoonmaatschappij bezig met het managen van het netwerk (assets). Dit product was plaatsgebonden en men moest betalen voor de daadwerkelijke aansluiting op de infrastructuur. Er was veel aandacht voor het beheer en onderhoud van deze infrastructuur, maar er was weinig aandacht voor klantvriendelijkheid en innovatieve producten. Tegenwoordig is door de opkomst van de mobiele telefonie en de stevige concurrentie deze wereld totaal veranderd. De *provider* draagt zorg voor een uitstekend werkende infrastructuur en de afnemer kan daar op verschillende manieren gebruik van maken. De diensten die men aanbiedt passen bij de wensen van deze afnemer. Ze kunnen tijdelijk van aard zijn, bestaan uit belbundels, flexibel, en zijn niet meer plaatsgebonden. Feitelijk is de telecomsector verschoven van het aanbieden van infrastructuur producten naar diensten, waarbij de afnemer niet hoeft na te denken over de grootte van de mogelijkheden, maar wat hij wil gebruiken. Niet de fysieke infrastructuur maar de gecontracteerde afname is maatgevend voor de dienstverlening. (Hierbij zijn beide nodig: er is een aansluiting nodig om diensten te kunnen leveren.)

De telecomsector is op een aantal aspecten al verder ontwikkeld. Vooral is te zien dat het netwerk geheel open is gesteld (door wetgeving), veel via internet verloopt en het meten van verbruik tot op het laagste niveau mogelijk is. Een belangrijk aspect in de energiesector is wel dat de consument tegelijkertijd producent kan zijn en dat de elektriciteitsvraag en –aanbod altijd met elkaar in evenwicht moeten zijn. Dit is laatste niet het geval in de telecomsector.

Voor meer informatie: zie de bijlage over de telecomsector.

1.1 Roadmap naar de toekomst: hervorming van de tariefstructuur

Een systeem van transportdiensten is vergaand te flexibiliseren. Een aantal experimenten in de proeftuinen zijn er op gericht om op termijn over te gaan naar **dynamische** (tijdsafhankelijke) en gedifferentieerde **tarieven voor transport**. Het doel hierbij is om hiermee prijsprikkels te creëren voor gewenste gedragsveranderingen die beter aansluiten bij de werkelijke kostendrijvers (dus niet socialiseren maar de veroorzaker betaalt, de oplosser profiteert). Voor veel decentrale initiatieven

gaat dit te ver (deel 1). Zij pleiten juist voor ‘eenvoudige’ tarieven en een beperkte mate van flexibilisering.

Het valt op dat de toekomstscenario’s waarin uitgegaan wordt van prijsprikkels door dynamische transporttarieven sterk afwijken van de bestaande tariefstructuur, waar geen enkele prijsprikkel van uit gaat. Om van het ene systeem op uit te komen op het andere meer flexibele systeem is nog een lange weg te gaan. Een visie om daar te komen lijkt te ontbreken. Tegelijkertijd biedt de bestaande structuur al wel aangrijpingspunten om prijsprikkels te geven en afnemers bewust te maken van hun mogelijkheden (zoals de kWh afhankelijke transporttarieven voor grootverbruikers).

We bevelen de netbeheerders en andere betrokken partijen aan om na te denken over een route (roadmap) waarmee zij stap voor stap bij deze flexibele transport diensten uit kunnen komen. Zij kunnen nu al stappen ondernemen die gericht zijn op de toekomst, maar die ook nu al decentrale initiatieven en hun klanten faciliteert. De bedoeling kan hierbij zijn dat gebruikers al worden voorbereid op de actieve rol die van hen in de toekomst wordt verwacht².

Hieronder werken we een voorbeeld uit van een mogelijke route die voor kleinverbruiker gevolgd zou kunnen worden

Een voorbeeld en aanzet voor een “Roadmap” voor hervorming tariefstructuur **kleinverbruiker**:

Stap 1: Aansluiting Inzicht en invloed	Stap 2: overgang naar Gecontracteerd vermogen en administratief systeem	Stap 3: flexibele Transportdienst
inzichtelijke tarieven voor gebruiker	Wijzigingen worden, indien er een slimme meter is, zoveel mogelijk administratief geregeld	Flexibele transportdienst is onafhankelijk van de fysieke aansluiting
Kennis van de optimale benodigde grootte voor de aansluiting (geen piek)	Indien mogelijk kan eenvoudig gewijzigd worden tussen verschillende contracten zonder fysieke wijzigingen aan aansluiting	Flexibele transportdienst gaat om gecontracteerd vermogen
Kennis van de mogelijkheden om de grootte van de aansluiting te kunnen beïnvloeden	Meer keuze uit verschillende capaciteitstarieven, zodat maatregelen sneller lonen	Aansluiting bestaat niet meer, maar is onderdeel van het netwerk
Kennis van de kosten van de wijziging van de aansluiting	Evt. boete bij overstijgen contract	Innovatieve producten ³
Kennis van opbrengsten van de passende (kleinere) aansluiting		

Figuur 9: voorzet voor roadmap hervorming tariefstructuur kleinverbruiker

² Florence School of Regulation, Shift not Drift Towards Active Demand Response and Beyond, Final Report June 2013: “But this does not mean we recommend waiting on the hardware (finalisering uitrol van smartgrid ca 2030) . On the contrary, we need to proactively prepare consumers to engage in active demand response in order to ensure that consumers are ready and willing to use the hardware effectively as soon as it is in place.”

³ Idem: Florence School of Regulation: “Five types of contracts that could be offered in the electricity market: (1) time of use (TOU) pricing , (2) dynamic pricing, (3) fixed load capping, (4) dynamic load capping, and (5) direct load control”.

Aanbeveling:

- Ontwikkel een tarifieringsstelsel op basis van 'flexibele transportdiensten' zoals transportbundels. Formuleer een stappenplan (roadmap) om van een tarifiering op basis van het 'product aansluiting' naar een 'flexibele transportdienst met prijsprikkels' te komen zonder daarbij eenvoud en duidelijkheid uit het oog te verliezen

Een stelsel op basis van 'transportdiensten' vereist omvangrijke wijziging in de wettelijke systematiek. Dit wordt besproken in hoofdstuk 10 onder Wet- en regelgeving.

Producenten: aansluitkosten, stroomlijnen procedures

De vraag naar nieuwe aansluitingen van productie-installaties aan het net zal in de nabije toekomst naar verwachting sterk toenemen gezien het aantal decentrale initiatieven met plannen voor kleinschalige wind- en zonprojecten. Netbeheerders zullen zich hierop moeten voorbereiden.

Een aantal coöperaties brengt naar voren dat zij behoefte hebben aan kortere doorlooptijden in de projecten. Projecten lopen onnodige vertraging op. Dit hangt deels samen met de financiering.

Netbeheerders kunnen pas starten met de aanleg van een aansluiting als de offerte door de projectontwikkelaar (hier de windcoöperatie) is getekend. Deze dient garant te staan voor de investeringskosten en draagt het risico dat het windproject onverhoopt niet doorgaat. Effectief betekent dit dat alle bouwvergunningen, subsidies en financieringen eerst rond moeten zijn, wil een coöperatie hiertoe overgaan. Het risico van die garantstelling is anders voor hen te groot.

Netbeheerders zijn in de praktijk afhankelijk van een getekende offerte voordat zij kunnen overgaan tot het fysiek aanleggen van een nieuwe aansluiting. De risico's zouden anders eenzijdig bij de netbeheerder komen te liggen, als het project geen doorgang vindt en de al gemaakte kosten van de netbeheerder niet vergoed worden. Het is begrijpelijk dat netbeheerders niet snel genegen zullen zijn, zonder maatschappelijk steun, om een dergelijk risico te lopen.

Er behoefte aan meer maatwerk op gebied van **verrekening van de kosten voor de aansluiting**.

De kosten worden nu, zowel voor wind- en zonneparken als voor conventionele centrales, eenmalig in rekening gebracht. Er is dus in theorie een gelijk speelveld. Echter in de praktijk vormen deze aansluitkosten door verschillen in de aard van de businesscase vooral voor wind- en zonprojecten een knelpunt. In de praktijk zijn de huidige spelregels dus onbedoeld meer gepast voor conventionele dan voor duurzame opwekking.

Een andere reden om de aansluitkosten geheel in de periodieke aansluitvergoeding te verwerken, ontstaat als de aansluiting als onderdeel gezien wordt van de fysieke infrastructuur (en niet van het project). De netbeheerder biedt toegang tot het net als dienst aan en verwerkt alle kosten van het net in het periodieke tarief.

Bijvoorbeeld: In het geval van een windpark zouden de aansluitkosten van ca. € 200.000 over 5 jaar kunnen worden uitgesmeerd door de netbeheerder. Hiermee zou de periodieke aansluitvergoeding met ca. € 40.000 euro per jaar worden verhoogd tot € 48.000 euro.

Gezien de windambities zou het vanuit maatschappelijk oogpunt juist wenselijk zijn om deze knelpunten die leiden tot vertragingen in grootschalige wind en zonprojecten te minimaliseren. De overheid zou dus een snellere aanleg van de infrastructuur kunnen stimuleren. Het is dan goed om te kijken welk risico aanvaardbaar is en wie dat risico kan dragen. De netbeheerders kunnen gezamenlijk nadenken over een meer op duurzame opwekking toegepast aansluitbeleid. Hierbij kan gedacht worden aan de volgende mogelijkheden:

- Een verrekening met de periodieke aansluitvergoeding ofwel een meer gespreide betaling van de aansluitkosten voor de projectontwikkelaar.
 - Het risico zou gedekt kunnen worden via een aansluitsubsidie, een fonds van de gezamenlijke netbeheerders waaruit zij deze “voorloop” kosten financieren of meer ruimte van de ACM (voormalig NMa) om dergelijke risico's te socialiseren. Hierbij wordt door de netbeheerders verwezen naar de onbenutte mogelijkheden in de door ACM goed te keuren bijzondere uitbreidingsinvestering.
-

Op basis hiervan zou ik ACM willen adviseren haar regulering op de tarieven kritisch te bekijken en te bezien of meer flexibiliteit mogelijk is, zonder daarbij de eenvoud uit het zicht te verliezen. Het verdient hierbij de aanbeveling ook daadwerkelijk het gesprek aan te gaan met voorlopers in de decentrale energiebranche. Zij kunnen als geen ander vertellen hoe wet en regelgeving knelt of juist mogelijkheden biedt. Om dit goed te kunnen aangeven, is enige ervaring in de energiesector vereist.

Een goed voorbeeld van bovenstaande benodigde flexibiliteit ben ik onlangs tegengekomen bij de discussies rondom verduurzaming van de kassen in het westland. Deze worden op dit moment veelal verwarmd door gasgestookte installaties. Bij omschakeling naar aardwarmte is echter wel een backup nodig van een gasgestookte installatie (WKK of gasturbine). Deze zal misschien 1 keer in de 10 jaar aangaan bij onderhoud of een calamiteit. De aansluiting moet hier echter wel op gedimensioneerd zijn. In het huidige systeem drukken deze kosten zwaar op de businesscase. In de bovengestelde meer flexibele systematiek is ruimte om deze aansluitingen slechts aan te slaan voor de kosten die daadwerkelijk bij het eenmalige gebruik worden gemaakt. Dit geeft extra stimulans voor verduurzaming van de sector. Dit voorbeeld speelt ook bij zon op scholen etc.

Vraag 10: Kunt u gemotiveerd aangeven in hoeverre u de visie van ACM met betrekking tot het toezicht op lokale experimenten met betrekking tot duurzaamheid onderschrijft.

De visie van ACM op decentrale opwekking heeft een positieve houding versus decentrale energieopwekking. Dit is prettig. Het is echter van belang om op te merken dat decentrale opwekking en levering niet automatisch door lokale initiatieven plaats vindt. De verwijzing naar de gesubsidieerde proeftuinen betreft dan ook met name de grotere spelers en maar in zeer spaarzame gevallen een samenwerking met een lokaal initiatief (Texel energie en Lochem energie). Ten aanzien van de experimenteer AMvB is het maar de vraag of veel lokale initiatieven hiermee van start kunnen, aangezien de eisen, die hierin worden gesteld, vergaand zijn en een zekere mate van professionaliteit en investeringsruimte vereisen.

Ten aanzien van de vergunningsplicht is het belangrijk te kijken naar het doel van deze plicht. Ten eerste is het van belang om leveranciers die deelnemen aan het “handelsverkeer” op het openbare net zich ook bewust zijn van de technische en juridische vereisten en verantwoordelijkheden. De andere stakeholders moeten er op kunnen rekenen dat deze partijen voldoende (kennis) in huis

hebben om dit te kunnen waarborgen. Daarnaast gelden er beschermende maatregelen voor consumenten die geen verstand hebben van de complexiteit van energielevering. Bij levering op het openbare net is dit van belang. Het verdient dan ook steun om vergunningsplicht voor levering op het openbare net te handhaven. Al kan met recht een vraagteken worden gesteld aan de algehele leveringsplicht, die voor lokale leveranciers een extra drempel opwerpt. Deze eis heeft tot doel dat ieder huishouden altijd een leverancier kan vinden. Deze eis heeft geen basis in Europees recht en het belang van de consument om altijd een leverancier te kunnen hebben, kan hier ook anderszins worden behartigd. Bij autoverzekeringen is dit ondervangen door het bestaan van een verzekeraar die deze consumenten (veelal wanbetalers) tegen een hoger tarief verzekert.

Ten aanzien van levering achter de meter aan een enkele afnemer (dus niet in het geval van een privaat net) verdient het aanbeveling de vergunningsplicht af te schaffen. Levering achter de meter wordt ook wel getypeerd als het ontzorgingsmodel of de ESCO constructie. Bij deze constructie is niet levering het doel, maar het creëren van een financiële constructie waardoor het voor o.a. scholen, VVe's en woningcorporaties mogelijk wordt om met externe financiering zonnepanelen aan te schaffen. Als gevolg van de complexiteit van de elektriciteitswet, de wettelijke ruimte en bevoegdheden voor woningcorporaties en scholen en de vaak ingewikkelde organisatiestructuren (vb: bestuur is geen gebouweigenaar) is het investeren in zonnepanelen of het huren van zonnepanelen niet altijd mogelijk. De ESCO constructie is een oplossing gebleken voor deze problematiek. De escoconstructie is mede om deze reden ook erg populair in het buitenland en wordt nu door ACM gedoogd.

De technische en juridische vereisten die op het openbare net gelden, hebben geen betekenis bij levering achter de meter. Ook de extra bescherming ten opzichte van het normale consumentenrecht is hier niet nodig, omdat de constructies veel eenvoudiger en transparanter zijn achter de meter. Het normale consumentenrecht voldoet hier ruimschoots. Het verdient aanbeveling ook hier bij de bestaande praktijk aan te sluiten en de huidige interpretatie van de wet dat levering aan de meter geen vergunning hoeft aan te vragen te bestendigen. Het gaat hier om tientallen initiatieven (veelal lokale initiatieven en gemeenten in samenwerking met commerciële partijen en banken zoals de triodus). Een recente korte internet inventarisatie leidt tot de volgende hoeveelheid aan projecten:

- 118 projecten gereed zijn van totaal 4,8 megawattpiek (MWp)
- 37 projecten in uitvoering zijn van totaal 2,2 MWp
- 581 projecten in voorbereiding zijn van totaal 42,2 MWp

Maya van der Steenhoven

Ronald Franken